

Op het Wolfert zijn de rollen omgedraaid

Nakijken, dat is nou bij uitstek de taak voor de docent en niet voor de leerlingen. Nee, dacht Frans Droog, leraar op het Wolfert Lyceum in Bergschenhoek. De nakijkcommissie draait de rollen om.

Jasper Monster

Frans Droog was het na het zoveelste proefwerk zat. Weer zo'n enorme berg nakijkwerk. Weer een les waarin leerlingen niets anders proberen dan punten sprokkelen en hem willen betrappen op een (tel)fout. En het belangrijkste: weer een les waarin zijn leerlingen op het Wolfert Lyceum niets van het zo door hem geliefde vak opsteken. Dat moet anders kunnen, dacht de 58-jarige Droog.

„Mijn taak is dat kinderen goed leren”, vertelt hij in een leeg klaslokaal. Zijn leerlingen zijn aan de overkant van de gang zelfstandig aan het werk, zoals Droog dat graag ziet. „Maar het standaardstelsel zorgt er lang niet altijd voor dat de kinderen op de beste manier leren. Heel de dag een leraar voor hun neus, daar zijn leerlingen wel een keer klaar mee. Die concentratieboog hebben ze helemaal niet. Dus zoek ik altijd naar alternatieven.”

De laatste jaren voerde hij al veel innovaties door in zijn klassen, maar de frustratie rondom toetsen bleef. „Toen zag ik iemand op Twitter de suggestie voor een nakijkcommissie doen. Dat vond ik een goed idee, dus ben ik meteen gaan proberen.”

Nakijkmodel

Als de leerlingen van Droog de klas binnenkomen voor de toets, zien zij vijf namen op het bord staan. De nakijkcommissie. Deze leerlingen hebben wel geleerd, maar maken de toets niet in de klas. Dat doen zij samen in een ander lokaal met het boek erbij. „Zij

Ik wist niet dat het zo moeilijk was een toets na te kijken

– Lianne (15)

maken samen het nakijkmodel en moeten ook discussiëren. Waarom is een bepaald antwoord wel of niet goed? Naar die discussie luister ik en ik kijk uiteindelijk het nakijkmodel na.”

Een dag later, wanneer de toets wordt besproken, blijft de leraar ook op de achtergrond. „De leerlingen doen de bespreking, want zij hebben bepaald wat goed of fout is.”

En dat gaat prima, zegt Droog. „Leerlingen accepteren meer van elkaar dan van mij. En ze weten, omdat ze zelf ook die rol hebben gehad, hoe moeilijk het is.” De winst ten opzichte van de oude situatie is tweeledig. „Ze leren er vooral veel meer van. Alles wat ik op het proefwerk schrijf, slaan ze toch niet op. Van die commissie leren ze echt wat. En ze hebben meer begrip voor de docent, omdat ze zien hoe moeilijk het is om die toets goed na te kijken.”

Niet alleen Droog zelf, ook zijn leerlingen zijn blij met het systeem. „De eerste keer vond ik het heel raar”, lacht Veerle (14). „Maar

▲ Docent Frans Droog te midden van enkele leerlingen op het Wolfert Lyceum: „Leerlingen accepteren meer van elkaar dan van mij.” FOTO FRANK DE ROO

ik merkte snel dat je er veel meer van leert. Je gaat echt heel anders naar een toets kijken.” Haar klasgenoten uit 4vwo sluiten zich aan bij haar woorden. „Ik wist niet dat

het zo moeilijk was om een toets na te kijken”, zegt de 15-jarige Lianne. „Wel of niet goed, één of twee punten. Je moet echt met elkaar in gesprek gaan.”

Voor buitenstaanders kleeft er wel een groot nadeel aan het systeem. Want geven de leerlingen elkaar niet automatisch hoge cijfers? Nee, zweren de leerlingen. „Dat gebeurt echt niet”, zegt Gaby

(15). „Daar komt de docent echt wel achter.” Lianne vult aan. „Je hebt toch wel een soort verantwoordelijkheid. Het is toch school.”

Vertrouwen

Daar sluit de docent zich bij aan. „Ik heb het nog niet gemerkt. En anders zie ik het wel. Ik geef graag vertrouwen aan mijn leerlingen.”

Overigens is het niet zo dat Droog (en enkele collega's die het systeem hebben overgenomen) nooit meer zelf de rode pen nodig hebben. „Nee, dit systeem werkt niet bij alle klassen of bij alle vakken. Ik zeg ook niet: altijd en overal de nakijkcommissie. Het is vooral een manier om anders met toetsen om te gaan en leerlingen het vertrouwen te geven.”